


Skatteministeriet

23. maj 2017
J.nr. 2017-1440

Til Folketinget – Skatteudvalget

Vedrørende L 212 - Forslag til lov om ændring af skatteforvaltningsloven, lov om kommunal ejendomsskat, ejendomsværdiskatteloven og forskellige andre love (Ny vurderingsankenævnstruktur, regler om klagebehandling for vurderingssager og ændringer som følge af en ny ejendomsvurderingslov m.v.)

Hermed sendes ændringsforslag, som jeg ønsker at stille til 2. behandlingen af ovennævnte lovforslag.

Karsten Lauritzen

/ Camilla Christensen



Ændringsforslag

til

Forslag til lov om ændring af skatteforvaltningsloven, lov om kommunal ejendomsskat, ejendomsværdiskatteloven og forskellige andre love (Ny vurderingsankenævnstruktur, regler om klagebehandling for vurderingssager og ændringer som følge af en ny ejendomsvurderingslov m.v.) (L 212)

Til § 1

1) I den under nr. 4 foreslåede § 4 a, stk. 3, 2. pkt., ændres ”omfattet af § 6” til: ”, der skal afgøres af skatteankeforvaltningen efter stk. 1, jf. §§ 6 og 6 b, eller efter stk. 2,”.

[Korrektion af henvisning]

2) I den under nr. 38 foreslåede ændring af § 35 a, stk. 4, 1. pkt., indsættes efter ”§ 4 a, stk. 2,”: ”§ 11, stk. 2, jf. § 6 a, stk. 1, og § 4 a, stk. 3,”.

[Indsættelse af manglende henvisning]

3) Efter nr. 63 indsættes som nyt nummer:

”01. I § 55, stk. 3, 2. pkt., der bliver stk. 4, 2. pkt., indsættes efter ”lov om vurdering af landets faste ejendomme”: ”eller ejendomsvurderingsloven.””

[Konsekvens af at der er fremsat forslag til en ny ejendomsvurderingslov]

Til § 3

4) Nr. 5 affattes således:

”5. § 4, nr. 5, affattes således:

”5) Ejendomme, som indeholder en eller to selvstændige lejligheder, og hvor der efter ejendomsvurderingslovens § 35, stk. 1, foretages en fordeling af ejendomsværdien på boligdelen og den del, der anvendes erhvervsmæssigt.””

[Konsekvens af at væsentlighedskravet i vurderingslovens § 33, stk. 5, ikke videreføres i det samtidigt fremsatte forslag til en ny ejendomsvurderingslov]

Til § 8

5) Nr. 3 affattes således:

”3. I § 29, stk. 3, 3. pkt., ændres ”som nævnt i vurderingslovens § 33, stk. 1 og 7” til: ”, som efter ejendomsvurderingsloven anses for landbrugs- eller skovejendom”.

[Korrektion af sproglige fejl]

Til § 10

6) Før nr. 1 indsættes som nyt nummer:

”01. I § 1, stk. 4, nr. 2, 2. pkt., udgår ”, herunder landbrugsejendomme”.

[Konsekvens af at der ikke foretages fordelinger af landbrugs- og skovejendomme, jf. § 30 i det samtidigt fremsatte forslag til en ny ejendomsvurderingslov]

Til § 12

7) Efter nr. 1 indsættes som nye numre:

”01. I § 14, stk. 2, 3. pkt., ændres ”benyttes til landbrug, gartneri, planteskole eller frugtplantage” til: ”efter ejendomsvurderingsloven anses for en landbrugsejendom”.

02. I § 15 K, stk. 6, 1. pkt., indsættes efter ”i ejendomsværdiskattelovens § 4, nr. 5,”: ”som i væsentligt omfang benyttes erhvervsmæssigt,”.

[Konsekvens af ny kategorisering af ejendomme i § 3, stk. 1, i det samtidigt fremsatte forslag til en ny ejendomsvurderingslov og af, at væsentlighedskravet i vurderingslovens § 33, stk. 5, ikke videreføres i det samtidigt fremsatte forslag til en ny ejendomsvurderingslov]

Til § 22

8) I stk. 4, 1. pkt., ændres ”og 36-65” til: ”, 36-63, 01, 64 og 65”.

[Konsekvens af ændringsforslag nr. 3]

Bemærkninger

Til nr. 1

Efter lovforslagets § 1, nr. 4, foreslås indsættelse af skatteforvaltningslovens § 4 a, stk. 2 og 3. I lovforslagets § 4 a, stk. 3, 2. pkt., kan Skatteankestyrelsen henvise klager omfattet af § 6 til afgørelse i Landsskatteretten, hvis der foreligger ganske særlige omstændigheder.

Det foreslås ved dette ændringsforslag, at det tydeliggøres, hvilke klager Skatteankestyrelsen kan henvise til Landsskatteretten efter § 4 a, stk. 3, 2. pkt., når der foreligger ganske særlige omstændigheder, således at det tydeligt kommer til at fremgå, at Skatteankestyrelsen alene har kompetence til at henvise sager, der skal afgøres af Skatteankestyrelsen, jf. skatteforvaltningslovens § 4 a, stk. 1, jf. §§ 6 og 6 b, eller § 4 a, stk. 2, men at henvisningsadgangen i sådanne sager omfatter alle situationer, hvor karakteren af en sag tilsiger, at den skal afgøres af Landsskatteretten, fordi der foreligger ganske særlige omstændigheder. Dette skal også gælde, hvis en sag, der oprindeligt af vurderingsankenævnet er henvist til Skatteankestyrelsen, jf. § 6 b, helt undtagelsesvis under sagens behandling udvikler sig på en måde, der tilsiger, at sagen skal afgøres af Landsskatteretten.

Til nr. 2

Efter lovforslagets § 1, nr. 38, foreslås skatteforvaltningslovens § 35 a, stk. 4, præciseret, så Skatteankestyrelsen og afgørelsesmyndigheden i alle tilfælde kan indhente en udtalelse om klagen fra den myndighed, der har truffet den påklagede afgørelse.

Denne bestemmelse skal også gælde i de klager, som Landsskatteretten skal behandle efter skatteforvaltningslovens § 11, stk. 2, jf. § 6 a, stk. 1, og § 4 a, stk. 3. Det er en fejl, at der ikke i lovforslaget henvises til disse bestemmelser.

Det foreslås med dette ændringsforslag, at der rettes op på denne fejl, således at Landsskatteretten også i de klager, som Landsskatteretten skal behandle efter skatteforvaltningslovens § 11, stk. 2, jf. § 6 a, stk. 1, og § 4 a, stk. 3, har mulighed for at indhente en udtalelse om klagen fra den myndighed, der har truffet den påklagede afgørelse.

Til nr. 3

Det fremgår af skatteforvaltningslovens § 55, stk. 3, 2. pkt., at godtgørelse ved domstolsprøvelse af sager, som er godtgørelsesberettigede efter § 55, stk. 1, nr. 1-

4, ikke ydes, hvis sagen angår vurdering i medfør af lov om vurdering af landets faste ejendomme, og sagen indbringes for domstolene efter ”overspringsreglen” i skatteforvaltningslovens § 48, stk. 2.

Det foreslås med dette ændringsforslag, at der i § 55, stk. 3, 2. pkt., der bliver stk. 4, 2. pkt., efter ”lov om vurdering af landets faste ejendomme” tilføjes ”eller ejendomsvurderingsloven”.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af, at der er fremsat forslag til en ny ejendomsvurderingslov med titlen ”ejendomsvurderingsloven”.

Til nr. 4

Der skelnes i den gældende vurderingsordning overordnet set mellem tre hovedkategorier af ejendomme, nemlig ejerboliger, erhvervsjendomme og ejendomme, som anvendes til blandet bolig og erhverv. (Der ses her bort fra landbrugsejendomme og skovejendomme.) Dette vil i den vurderingsordning, der foreslås i det samtidigt fremsatte forslag til en ny ejendomsvurderingslov, ikke længere være tilfældet. Her vil ejendommene enten være bolig eller erhverv. Dette sker for at gøre vurderingsordningen mere enkel.

Den hidtidige ”midtergruppe” af ejendomme – blandet bolig og erhverv – vil således fremover blive kategoriseret enten som beboelsesejendom eller som erhvervsjendom. Dette vil ske på grundlag af en bedømmelse af, om beboelseselementet eller erhvervselementet vejer tungest.

Den gældende praksis, hvorefter en ejendom vurderes som en erhvervsjendom, hvis mere end 25 pct. af ejendomsværdien kan henføres til erhvervsdelen, videreføres dermed ikke, og den erstattes ikke af en anden absolut regel.

Efter ejendomsværdiskattelovens § 4, stk. 1, nr. 5, skal der betales ejendomsværdiskat af ejendomme, som indeholder en eller to selvstændige lejligheder, og som i væsentligt omfang benyttes erhvervsmæssigt, således at ejendomsværdien efter vurderingslovens § 33, stk. 5, 1. og 2. pkt., fordeles på den del, der tjener til bolig for ejeren, og på den øvrige del af ejendommen.

Efter det samtidigt fremsatte forslag til en ny ejendomsvurderingslov er det ikke længere et krav for fordeling af ejendomsværdien på boligdelen og den resterende del af ejendommen, at ejendommen ”i væsentligt omfang” anvendes erhvervsmæssigt. Der skal foretages fordeling, uanset om omfanget af den erhvervsmæssige anvendelse er ”væsentlig” eller ej.

Det forslås derfor tilpasse at bestemmelsen i ejendomsværdiskattelovens § 4, stk. 1, nr. 5, således at det sikres, at der gælder samme kriterier for fordeling af ejen-

domsværdi efter ejendomsvurderingsloven og beskatning af boligdelen efter ejendomsværdiskatteloven.

Med ændringsforslaget vil ejendomme, som indeholder en eller to selvstændige lejligheder, og hvor der efter forslaget til ejendomsvurderingslovens § 35, stk. 1, foretages en fordeling af ejendomsværdien på boligdelen og den del, der anvendes erhvervmæssigt, således være omfattet af ejendomsværdiskatten.

Til nr. 5

Det foreslåede ændring i lovforslaget § 8, nr. 3, er ikke korrekt. Ved dette ændringsforslag rettes der op herpå.

Til nr. 6

Det er i lov om lån til betaling af ejendomsskatter § 1, stk. 4, nr. 2, 2. pkt., bestemt, at for så vidt angår to- eller flerfamilieshuse samt ejendomme, der anvendes både til bolig- og erhvervsformål, herunder landbrugsejendomme, kan lån efter loven kun ydes til betaling af de ejendomsskatter, der ifølge vurderingsmyndighedernes fordeling forholdsmæssigt falder på den af ejeren eller hans husstand beboede lejlighed.

For så vidt angår landbrugs- og skovejendomme, er det i den gældende vurderingslovs § 33, stk. 4, fastslået, at der foretages en fordeling af ejendomsværdien og grundværdien på hhv. stuehus med tilhørende grund og den øvrige ejendom. Noget lignende gælder for skovejendomme efter den gældende vurderingslovs § 33, stk. 7.

Det er i § 30, stk. 1, i det samtidigt fremsatte forslag til en ny ejendomsvurderingslov foreslået, at der ikke længere skal foretages sådanne fordelinger for landbrugs- og skovejendomme. I stedet ansættes en særskilt ejendomsværdi og en særskilt grundværdi for boliger beboet af ejere på sådanne ejendomme. Det er derfor ikke længere nødvendigt for sådanne ejendomme at foretage en fordeling af grundværdien og ejendomsværdien på henholdsvis den del, der bebos af ejeren, og den del, der anvendes erhvervmæssigt.

Det foreslås derfor, at der ikke henvises til landbrugsejendomme i lov om lån til betaling af ejendomsskatter § 1, stk. 4, nr. 2, 2. pkt.

Til nr. 7

Vurderingsmyndigheden skal efter vurderingslovens § 33, stk. 1, træffe afgørelse om, hvorvidt en ejendom helt eller delvist må anses for benyttet til landbrug, gartneri, planteskole eller frugtplantage, eller til hvilken benyttelse ejendommen i øvrigt henføres. Denne kategorisering anses ikke for at være operationel i den kommende vurderingsordning i det samtidigt fremsatte forslag til en ny ejendomsvurderingslov. Det foreslås derfor i § 3, stk. 1, i forslag til en ny ejendomsvurderingslov, at vurderingsmyndigheden som led i vurderingen skal beslutte, hvilken af følgende kategorier en ejendom skal henføres til:

- 1) Ejerbolig.
- 2) Landbrugsejendom.
- 3) Skovejendom.
- 4) Erhvervsnejendom eller anden ejendom, som ikke er omfattet af nr. 1-3.

I ligningslovens § 14, stk. 2, 3. pkt., anvendes begrebet landbrug, gartneri, planteskole eller frugtplantage. Det foreslås som konsekvens heraf, at henvisningen ændres i overensstemmelse hermed.

I ligningslovens § 15 K, stk. 6, henvises der til ejendomme som nævnt i ejendomsværdiskattelovens § 4, nr. 5.

Ved den foreslåede ændring af ejendomsværdiskattelovens § 4, nr. 5, jf. ændringsforslag nr. 1, hvorved væsentlighedskravet fjernes fra denne bestemmelse, vil indholdet i ligningslovens § 15 k, stk. 6, dermed blive ændret, hvilket ikke er intentionen. Det foreslås derfor, at væsentlighedskravet indsættes i ligningslovens § 15 K, stk. 6.

Ved vurderingen af, om den erhvervmæssige anvendelse er væsentlig, skal hidtidig praksis følges, hvorefter det er afgørende, om den erhvervmæssige anvendelse udgør mindst 25 pct. af ejendommens værdi. Ved vurderingen af væsentlighedskravet skal der henses til den værdimæssige fordeling, som skal foretages i henhold til § 35 i det samtidig fremsatte forslag til en ny ejendomsvurderingslov.

Om en ejendom opfylder væsentlighedskravet vil skulle afgøres efter en konkret vurdering, der i overvejende grad vil skulle baseres på, om den erhvervmæssige del af ejendommen udgør mindst 25 pct. af ejendomsværdien, som fastsat i den værdimæssige fordeling. Det vil dog være formodningen, at ejendomme, der er kategoriseret enten som landbrugsejendom, skovejendom eller erhvervsnejendom m.v., jf. den foreslåede § 3, stk. 1, nr. 2-4, i ejendomsvurderingsloven, som den klare hovedregel vil opfylde væsentlighedskravet.

Der er tale om en konsekvensændring af ændringsforslag nr. 3.

Det foreslås således, at ændringen i ændringsforslag nr. 3, ikke finder anvendelse for klager og anmodninger om genoptagelse, der afgøres før den 1. januar 2019. For sådanne klager og anmodninger om genoptagelse finder de hidtil gældende regler anvendelse.